

Korčulani u zapletajima od g. 1404. i 1405. i njihov odnos prema Dubrovniku kroz to vrijeme. Ako Dubrovčanima nije uspjelo povratiti Žigmundovu vlast u najjužnijim dijelovima hrvatskih zemalja, uspjelo je to njemu samom bar donekle u sjevernim hrvatskim krajevima. Već svojom amnestijom od 8. listopada 1403. predobio je opet za sebe mnoge ugarske plemiće, koji mu nijesu bili vjerni, a u Slavoniji u mjesecu veljači g. 1404. sastali su se u Križevcima neki istaknutiji njegovi pristaše, gdje su s ostalim prisutnim plemićima uglavili savez na Žigmundovu obranu protiv Ladislava Napuljskog. U užoj Hrvatskoj bili su mu vjerni krbavski knezovi, a nekoliko vremena zatim pristao je uz Žigmunda knez Nikola Krčki, kojega već početkom g. 1404. ubraja među svoje »vjerne i ljubljene«. Taj porast Žigmundove vlasti u sjevernom Jadranu, nastao pristajanjem krčkog kneza uza nj, djelovao je na otok Rab, koji skoro potom pristade uz Žigmunda, pače u veljači izabere Nikolu Krčkoga svojim knezom. Tu povoljnu situaciju za Žigmunda zgodno ocjenjuje Šišić ovim riječima: »Ovi su događaji od velike važnosti po politički položaj Žigmundov na Adriji, jer stekavši moćna kneza i više otoka, kao što su Krk, Cres, Osor i Rab, dok mu je na jugu i onako bila vjerna dubrovačka republika, mogao je lako napadati ne samo Zadar, nego i ostale dalmatinske gradove.«⁹³

Međutim i u Bosni bile su krenule neko vrijeme stvari kroz g. 1403. takvim tokom, koji je bio povoljan za kralja Žigmunda. Kako vidjesmo, bosanski kralj Ostoja bio se približio g. 1403. Žigmundu i s njime u mjesecu studenom sklopio čak i mir. Ovo približenje bosanskog dvora budimskom nije se ni malo svidalo vojvodi Hrvoju ni ostalim bosanskim velikašima, pa tako u Bosni započne borba protiv Ostoje. Bilo je pojedinih pokušaja izmirenja, ali bez uspjeha. Dubrovačka je republika bila u velikom neprijateljstvu s Ostojom, jer je on upadao u dubrovački teritorij i zahtijevao, da Dubrovčani razviju bosansku zastavu. Zanimljiva i komplicirana se sada odigrala igra. Dubrovnik je vjeran Žigmundu, a veliki protivnik Ostoje, novog njegova saveznika; Hrvoje je eksponent Ladislavljev i protivnik Žigmundov, ali i Ostojin, i to ovog posljednjeg poglavito radi toga, što se pridružio Žigmundu. Premda su bili razni uzroci toga neprijateljstva kod Dubrovčana od uzroka, radi kojih je Hrvoje bio Ostojin neprijatelj, nađoše se Dubrovčani i Hrvoje sada na istoj liniji. Zajednička im bijaše borba protiv Ostoje, pače

⁹³ Šišić: op. cit. p. 190.